

4. díl / Cesta bez překážek nikam nevede! Afrika – Maroko 2013

MIDELT

POHOŘÍ VYSOKÝ ATLAS

Probuzení ve 2,5 km je mrazivé. Snažím se naposled zadýchat spacák, ale je to marné. Přes noc se nikdo neztratil, takže sestava je pro dnešek zase stejná – Aleš – náčelník a navigátor, Dezi – Plzeňák a mechanik, Vlastík – doktor a já – ten, co fotí, píše, vaří, topí, vyjednává a obstarává práci, do které se nikomu nechce.

Po včerejší bitvě o každý metr cesty dlouhé 10 km, kterou jsme zdolávali skoro celý den, nám není zrovna do běhu. Až po chvíli rovnání kostí a rozlepování světél začínáme vnímat všechnu okolní nádhru. Výhled do malebného údolí nám otvírají první ranní paprsky. Je tu klid a mír.

Čas na ranní plánování. Hlavní otázkou je, jestli to dolů půjde taky tak blbě jako nahoru. Po několika vědeckých úvahách dojdeme zase k jediné pravdě, že to musíme zkusit. Poté, co Náčelník naláme své bahnité oblečení, skáče do overálek a sedláme oře. První dvě zatáčky jsou fajn. Trochu mokro, ale dobrý. Hned za drobným štítem začíná sněhové pole. Brodíme se „na bábu“ a nikomu se nechce na zem. Bez ztráty květin ky projíždíme. Cesta se trochu moudří, až do údolí to jde. Dole na nás čeká rozvodněná říčka, která strhla cestu, pokud se tomu tak dá říkat. Chvilku bádáme, jak do toho. Nakonec volíme full gas a po drobném tanci všichni projíždíme. Po pár kilometrech, světe div se, asfalt! „Na Midelt,“ velí náčelník

a zkušeně (pomocí navigace a navigační cedule u cesty) odbočuje vlevo. „Tak, pánové, v Mideltu jsem si připravil návštěvu starého zlatého dolu!“ hlásí Aleš, ale nikdo mu nevěří. Jeho chronická apatie ke všemu historickému mu kouká i z řídítek.

Midelt nás uvítal ospalou atmosférou divokého západu. Cestu lemují různé přibytky a stavení, u kterých si hrají děti, nebo odpočívá pánská část místního ansáblu. Po dvou dnech bychom něco i zhltili, tak hledáme cokoli, co se podobá vývařovně. Nakonec kápneme na příjemnou zahrádku, kde z místní jednopoložkové nabídky volíme tažin – dušené maso, které se popralo s bramborama i a ze zálohy je napadla zelenina. Usměvavý vrchní nám ochotně vysvětluje, že tažin je národní pokrm a můžeme volit různé druhy masa. Když objednávám vepřový, vrchní se začíná smát, když doplním svou objednávku o čtyři pivka, začne poskakovat po hospodě v křečích smíchu. „Co je?“ snažím se zjistit, jestli jsem zábavný já, nebo moje angličtina. Po osušení tváře, vysmrkání a úpravě účesu

se pingl zase vrací. „And whisky... Do you want?“ praví a zase upadá do extáze. Už nás to taky chytlo, tak se chechtáme s ním. Od vedlejšího stolu přikvačím místní šikula Kazim. Hned nám vysvětluje, že alkohol je v Maroku zakázaný a prase je tak špinavý zvíře, že ho tu nepozře ani pes. Dáváme si tedy hovězinu s kolou, parádní kombinace. Kazim všechno ví a všechno zařídí. Po zjištění, že míříme do pouště, nám nabízí bezplatnou konzultaci nad speciální mapou u něho doma (rozuměj v krámku).

Po baště si plácneme a jedeme na zdvořilostní návštěvu. V zapadlé uličce, kde naše čtyři stroje způsobily vzrušení pro jinak válejší se obyvatele, vcházíme do malého domku všude vyplněného koberci. Kazim rozkládá mapu dva na dva metry a začíná v ní brázdřit prstem. „Tady okolo hranice jsou všude miny! Musíte být opatrní!“ „To by mě zajímalo, jak v poušti rozeznám, kde je mina?“ broukám si pod fousy a sleduju nejisté kroužení Kazimova prstu. „Kudy teda máme jet?“

Kazim pořád vejrá do mapy a kamsi ukazuje. „Kazime! Kde jsou přesně ty miny?“ artikuluje na něj náčelník. Kazim se přiblíží na 5 cm k mapě a ukazuje Alešovi nějaké čáry a tečky. „On nevidí?“ ptám se.

„Vidí, nech ho!“ odbývá mě náš lodivod a dál souhlasně mručí nad Kazimovým počínáním. Rozprava slepého s amatérem v jazyce, který ani jeden pořádně neovládá, ve mně nevzbuzuje důvěru, zvláště když jde o bomby. Dezi to už nevydrží a jde ven, já chci taky, ale to už zmerčí Kazim a je po rozpravě.

Hned se chytá toho hlavního, proč jsme tady. Začne plamenně vyprávět o koberecích a přesvědčuje nás o nezávaznosti naší prohlídky. Jelikož jsme váženými hosty, rád by nám ukázal svou nabídku odděleně. Dezi se vrací a po zjištění, co se děje, mu v češtině rychle vysvětlí, co si o tom myslí, a odchází. Já s Vlastou a Alešem nechceme Kazima takhle poslat do... odbýt a necháme se separovat v jednotlivých místnostech, kde začíná ta správná masáž. „Říkej, co se ti líbí, nemusíš kupovat.“ První kolo je v pohodě. „Teď ti dám nabídku na ty nejhezčí.“ Druhé kolo taky dobrý. „A teď o ten nejlepší budeme licitovat.“ „Ale já nic nechci!“ začínám brát zpátečku. Kazim se brání a chce po mně aspoň nějakou částku, za kterou bych byl ochoten něco koupit. Nechtěl jsem ho naštvat, ale 100 korun ho vybarvilo do ruda. Začal pobíhat po světnici s hlavou v rukách. Spílal a supěl, myslím, že jsem zahlédl i pěnu u úst.

Jeho protínávrh v pětimístném provedení a v dolarech zapůsobil úplně obráceně. Role se vystřídalily. Po světnici běhám já a držím se za panděro. Pěna nebyla, zato mi vystříkly slzy. Když jsem se vyřetl do sytosti, Kazim kapituloval. Z obchodníka přehodil tvář na kamaráda a pokračovali jsme v diskusi o další cestě. Venku jsme se všichni sešli ve zdraví. Já a Aleš jsme se překřikovali se svými zážitky. Jen Vlastík se do hovoru neřinul. Pod paží totiž choval svůj pravý, originální, perský koberec!

„Kam to dáš?“ culí se pobaveně náčelník. „Oni mi to pošlou.“ To už se všichni lámeme v bocích. „Na dobírku?“ prská ze sebe Aleš. „Jste blbci!“ rezignuje doktor a mazlí se se svým novým přírůstkem do rodiny. Kazim je spokojený, my taky. Sedáme na své věrné druhy a míříme na jih do pouště.

Počasí se zásadně mění. Přicházející buřina nás zahání zpět do Mideltu, kde jsem přehlasován městskými mazánky a jdeme bydlet do hotelu Reine.

KAZIM POŘÁD VEJŘÁ DO MAPY A KAMSI UKAZUJE. „KAZIME! KDE JSOU PŘESNĚ TY MINY?“ ARTIKULUJE NA NĚJ NÁČELNÍK. KAZIM SE PŘIBLÍŽÍ NA 5 CM K MAPĚ A UKAZUJE ALEŠOVI NĚJAKÉ ČÁRY A TEČKY. „ON NEVIDÍ?“ PTÁM SE.

Hotel jak z pohádky. Barevné pokoje, pán s plácačkou a fesem. Dáváme rychle sprchu a těšíme se na noční život Mideltu. Z ospalého města se během večera stalo obří tržiště. Všichni prodávají všechno. Lidí jako smetí, ale pořádná hospoda žádná. Nakonec kotvíme v omšelé čajovně, kde nad šálkem místního

čaje komentujeme anglickou ligu. „To je pařba!“ utrousí Dezi a přihne si ze svého stakanu.

Po druhém čaji zvedáme kotvy a krok sun krok míříme na hotel. Dumám nad místními, kteří takto tráví každý večer. Není to moc adrenalin. Po příchodu na hotel se odhalí Deziho touha po dobrodružství. S místním livrejem vyjedná tajný nákup marockého piva. Za půl hodky je pikolík zpět a fakt má 12 piv. Sice jen třetinky, ale má. Večer hned vezme jiný směr. V půlnoci zakládáme klub „Full Gas“, v jednu hodinu politickou stranu se stejným názvem a nad ránem uspořádáme svobodné volby, které vyhrávám a stávám se prezidentem naší země. Pikolík celou noc jezdí, jezdí a jezdí.

Politika je fakt těžká věc. Tvorba nových zákonů v naší zemi a hlavně kompromisní přetahovaná nad výkladem jednotlivých statí nás postupně posadila, položila, zavřela víka a poslala do náruče bohatých snů. ■

